

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Fișă de Resurse

Marii Pedagogi

Trunchiul modulului / R

Este aproape imposibil să se întocmească o listă exhaustivă de cercetători și pedagogi care au avansat, în felul lor, legislația privind dizabilitatea la școală.

Prezentăm în capitolul resurse educaționale un panou destul de larg, care vine de la Comenius (secolul XVII) la contemporani.

Dintre acești mari profesori găsim două caracteristici comune:

- dorința de a se îndepărta de învățământul standardizat.

Acest lucru "gata pentru a fi folosit" nu este eficient atunci când se adresează elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES) care necesită o educație adaptată fiecăruia.

Experimentarea în fața noțiunilor teoretice, observarea pentru a descoperi personalitatea elevului, lucrul la concret pentru a trezi interesul copiilor, respectul pentru personalitățile lor, transversalitatea învățării prin proiecte educaționale, sunt caracteristicile comune ale acestor pedagogii alternative, care și-au demonstrat eficacitatea pentru toți elevii.

- convingerea inconfundabilă a educabilității tuturor copiilor, în toate privințele, în conformitate cu filosofia umanistă

Comenius, numele său real **Jan Amos Komenský** (1592-1670), din Regatul Boemiei (acum Republica Cehă), filozof, gramatician și pedagog, și-a dedicat viața îmbunătățirii metodelor educaționale.

Este considerat părintele educației moderne; Jules Michelet l-a poreclit "Galileea Educației". Modernitatea sa l-a împins deja să inoveze în predare prin introducerea utilizării imaginilor și a recurgerii la activități distractive.

S-a distins în mod deosebit prin a spune că fetele aveau aceleași abilități intelectuale ca și băieții, ceea ce era la acel moment o poziție iconoclastică; el s-a angajat, de asemenea, în favoarea elevilor aflați în dificultate, pentru o mai bună susținere a sistemului educațional.

Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719), ecleziast francez canonizat în 1900, care a fost un inovator în pedagogie. El este fondatorul Institutului de frați ai școlilor creștine, dedicat educației copiilor săraci.

Luând în considerare insuficiența maeștrilor de valoare, el a fondat la Reims un seminar care constituie un adevărat colegiu de formare a cadrelor didactice, o inovație majoră la acel moment, mai ales că această congregație era compusă exclusiv din laici.

Pedagogia sa se bazează pe două principii la fel de inovatoare: lecția nu este dată individual (așa cum s-a întâmplat până acum), ci colectiv într-o clasă și se învață să citească în franceză și nu în latină. Aceste inovații au schimbat profund pedagogia în Franța (și în altă parte).

Alte inovații notabile datorate lui de La Salle: învățătura oferită în învățământul primar a fost absolut gratuită în școlile pe care le-a înființat, ceea ce reprezintă un avans social considerabil pe care niciun guvern nu îl avusese în vedere; A organizat cursuri de seară și de duminică pentru tinerii lucrători; și-a concentrat învățătura asupra nevoilor lumii muncii, ceea ce facilitează angajarea tinerilor. Scutul cunoașterii a fost: să citească, să scrie, să calculeze, să deseneze, exercițiile care susțin această învățătură teoretică s-au inspirat din cazuri concrete în comerț și artizanat.

Jean Itard, (1774-1838), medic francez specializat în surditate și educație specializată. Convins de educabilitatea tuturor copiilor, el a devenit faimos pentru experimentul cu "copilul sălbatic din Aveyron".

El este fondatorul psihiatriei copilului. Lucrarea sa despre demutizarea surzilor l-a făcut cunoscut în toata lumea.

Autor al numeroaselor lucrări științifice din mai multe domenii ale medicinei, otologiei, audiologiei, foniatricei și neurologiei.

Prin experimentele sale, el a contribuit la educabilitatea persoanelor cu handicap pentru a schimba mentalitatea cu privire la handicap.

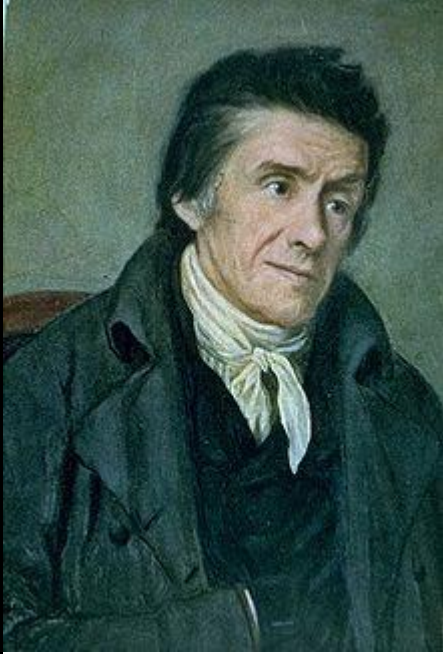

Édouard Séguin, (1812-1880) pedagog francez la origine, în Franța și apoi în Statele Unite, educația persoanelor cu dizabilități intelectuale. În apropierea lui Itard, care l-a dus pe acest drum, a câștigat renume pentru munca sa în favoarea copiilor cu tulburări cognitive.

În jurul anului 1840 a creat prima școală privată din Paris dedicată educației persoanelor cu handicap intelectual. În 1846 a publicat "Tratatul moral, igiena și educația idioților". Această carte este considerată primul manual sistematic privind nevoile speciale ale copiilor cu dizabilități intelectuale

În Statele Unite, a creat mai multe școli specializate în dizabilități mentale.

El a proiectat un fel de joc lego, care le-a permis elevilor să se confrunte cu situații complexe și să le testeze inteligența. Metodele sale de predare au inspirat, printre altele, Maria Montessori, care le-a dezvoltat în folosul tuturor studenților. Ea a spus despre Edouard Seguin că are "meritul de a avea un sistem complet de educație pentru copiii cu dizabilități.

Johann Heinrich Pestalozzi (1746-1827) pedagog educator și gânditor elvețian, de asemenea un pionier al pedagogiei moderne.

Între anii 1804 și 1824 a fondat diverse institute pentru tineri și fete (separate), dar și un institut pentru surzi și un institut pentru copiii săraci.

Pedagogia lui introduce o absolvire în învățare: betonul înainte de abstract, apropierea înaintea îndepărtării, simplu înainte de complicat. El recomandă să procedați încet și treptat.

Janusz Korczak (1878-1942), pe numele lui real **Henryk Goldszmit**, este medic polonez pediatru, educator și scriitor.

Înainte de cel de-al doilea război mondial, a fost unul dintre cele mai faimoase personaje ale pedagogiei copiilor. El lasă numele său posterității pentru lucrarea pedagogică, literatura copiilor lui și angajamentul său față de drepturile copilului.

El este de asemenea renumit pentru alegerea deliberată a deportării la Treblinka cu copiii evrei din ghetoul din Varșovia, pe care îi îngrijii într-un orfelinat (sursa wikipedia)

Din punct de vedere pedagogic, el a fost în linie cu marii pedagogi ai lumii contemporane sau înaintea lui, cum ar fi Pestalozzi, Freinet, Montessori, Decroly, Deligny, Makarenko ...

A contribuit la progresul pedagogiei active și la noua școală.

Ovide Decroly (1871-1932), pedagog, neuropsihiatru și psiholog belgian s-a angajat într-o reformă profundă a predării, susținând o metodă cuprinzătoare de predare, inclusiv citirea și scrierea în toate disciplinele învățate și nu izolarea lor în disciplinele separate.

Încă din 1901, el a devenit medic-șef al unei clinici de laborator "anormale", pe care Decroly la descris ca fiind "neregulat", deoarece a refuzat să utilizeze termenii "anormal" sau "invalid". Pentru a observa continuu comportamentul copiilor, el cere ca această unitate să se deschidă în propria sa casă. Copiii "neregulați" au coexistat cu cei 3 copii ai Decroly, care este deja o formă de includere. Pedagogia sa a fost inspirată de o analiză științifică și individualizată a psihologiei copilului. Se bazează pe experimentarea care precede teoria, dar și pe necesitatea de a ține seama de factorii externi (sociali și naturali) ai mediului său.

De aceea, Decroly pledează pentru abordarea proiectului care propune activităților copilului care îl pun în interacțiune cu mediul său, astfel încât să se poată dezvolta ca individ și ca ființă socială.

Fernand Deligny (1913-1996), educator și animator socio-cultural din Franța a devenit una dintre referințele majore ale educației specializate. El s-a opus izolării copiilor autiști, delincvenți și dificili în azil.

El a experimentat locuri alternative pentru învățământul specializat, care se pare că era aproape de locurile unde locuiau copiii.

Fost profesor, el este foarte interesat din timp de copiii cu probleme (delincvență și tulburări psihice). Inspirat de pedagogii noi și apropiat de ideile lui Freinet, el proiectează metode de predare departe de linia clasică a școlii, pe baza punerea copiilor în situație,

confruntarea cu realul și, astfel, trezirea interesului elevilor.

Autorul filmului "Acest copil acolo", o carte și un film, care demonstrează că viața comunității este benefică pentru copiii cu autism.

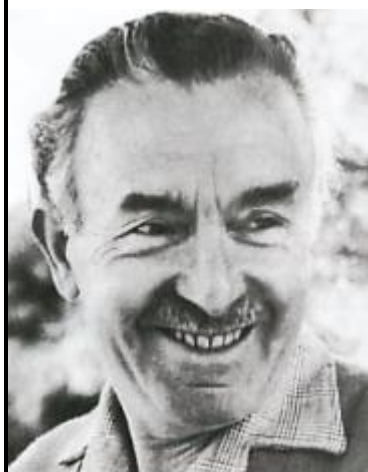

Maria Montessori (1870-1952), medic și pedagog italian, cunoscut la nivel mondial pentru metoda pedagogică care îi poartă numele, pedagogia Montessori (sursa wikipedia).

Maria Montessori concepe educația nu numai ca o transmitere a cunoașterii, ci și, mai presus de toate, ca un mijloc de dezvoltare naturală a copilului, exprimată prin organizarea mediului său în funcție de caracteristicile și nevoile copilului său. vârstă.

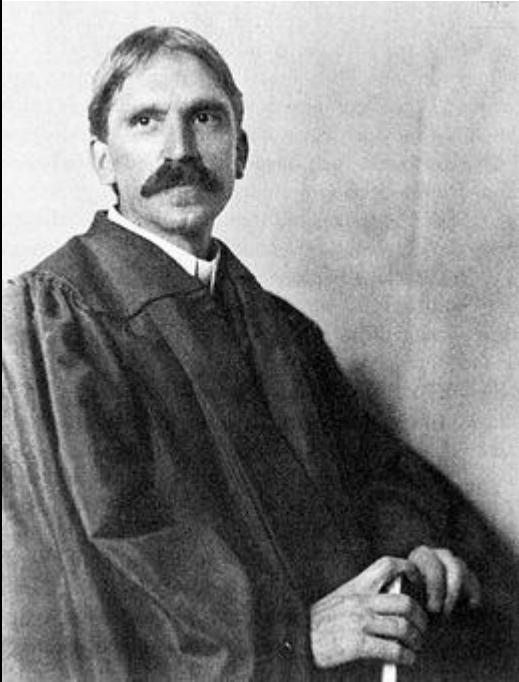
La baza metodei sale este cunoașterea și respectul legilor psihologice care influențează dezvoltarea copilului. Aceasta este o așa-numită metodă de educație deschisă care pornește de la observația copilului.

Din 1900, ea a devenit interesată de așa-numiții copii anormali (la acel moment). Despre ei a spus: "Am avut intuiția că problema acestor deficienți a fost mai puțin medicală decât pedagogică ...". Și, bazându-se pe lucrarea lui Itard și Seguin, ea a avut grijă de copiii cu handicap pe care i-a învățat să citească, să scrie și pe care i-a promovat (cu succes) în același timp cu copiii "normali". . (sursa Wikipedia). Prin urmare, Maria Montessori a fost în prim-planul educației incluzive.

Célestin Baptistin Freinet (1896-1966), profesor francez care a dezvoltat, în rețea cu alți profesori, metode de predare folosind exprimarea liberă a copiilor: text liber, desen liber, corespondență inter-școlară, ziar de tipărit și școală, sondaje, întâlniri de cooperare, autocorecție, cărți de viață , programe etc.

Metoda Freinet, care are încă mulți adepți astăzi, a inspirat cele mai multe modele de predare alternativă. Freinet a rupt în mod deliberat metodele de "învățământ" oficial, pe care le consideră prea orientate spre cunoașterea abstractă și acordând prea multă importanță performanței intelectuale. Acest dezacord este astfel încât Freinet a părăsit învățământul național în 1934 pentru a-și înființa propria școală. Pentru el, „școala trebuie să ia copiii așa cum sunt, de nevoile lor, interesele lor reale, chiar dacă acestea sunt uneori în contradicție cu obiceiurile sociale și idei pentru educatori, oferindu-le tehnice instrumente și instrumente adaptate acestor tehnici, pentru a se extinde, lărgi, aprofunda și clarifica viața în toată integritatea și originalitatea ei. Copilul este considerat o plantă pe care profesorul trebuie să o înconjoare cu toată grija, astfel încât să se dezvolte într-un mod armonios și eficient. A cunoaște copilul și a-i trezi interesul față de învățare se află la baza metodei sale.

John Dewey (1859-1952), psiholog și filozof american devin o referință în actuala educație nouă. Concepția sa despre educație a influențat tehnicile de predare, nu numai în America de Nord, ci și în întreaga lume

Metoda sa se bazează pe "învățarea directă", care constă în plasarea elevului într-o situație de actor în activități de natură educațională. Pentru el, educarea este aceea de a reconcilia dualismul aparent contradictoriu: rațiunea și pasiunile, fizicul și mentalul, spiritul și acțiunea, psihologia și socialul, individul și societatea, aspirațiile programe de studenți și școli, teorie și practică.

Educația implică exploatarea pedagogică a experienței prin două principii fundamentale: "continuitate" și "interacțiune" între om și lumea din jurul lui. Aceste două principii sunt trecute prin filtrul de logică și psihologie.

Philip Henry Nicholls WOOD (1928-2008), născut la Cardiff (Marea Britanie), cercetător în domeniul reumatologiei, epidemiolog, cercetător al serviciilor medicale, sociolog, filozof și inovator, a fost la originea primei clasificări internaționale a dizabilității (ICIDH).

Prezentată la OMS în 1975 și adoptată în 1976, această clasificare a fost publicată în limba engleză numai în 1980, din cauza unor îndoieli și neînțelegeri internaționale.

Cu toate acestea, activitatea WOOD a constituit baza Convenției ONU privind persoanele cu handicap.

Lista propusă aici nu este exhaustivă, dar este imposibil să enumerăm toți cercetătorii și pedagogii care au avansat, în felul lor, legile privind dizabilitatea la școală.

Dintre acești pedagogi găsim o caracteristică comună: dorința de a se îndepărta de învățământul standardizat.

Acest lucru "gata pentru uzură" nu este eficient atunci când se adresează studenților cu educație cu cerințe speciale (CES) care necesită o educație adaptată fiecăruia.

Experimentarea înainte de noțiunile teoretice, lucrul asupra concretului pentru a trezi interesul copiilor, respectul personalităților lor, transversalitatea învățării prin intermediul proiectelor educaționale, sunt caracteristici comune ale acestor pedagogii alternative, care eficientă pentru toți elevii